

ἡ ὁσμή . . . τὸ καινοφανὲς τοῦ πράγματος . . .

— Ἐνόησα, ἐνόησα, — ἀπεκρίθη ὁ πρεσβευ-
τῆς — ἄς μὴ γείνη πλέον λόγος.

Τὰ πρόσωπα πάντων αὐτομάτως ἐχρωματί-
σθησαν ὑποπράσινα.

Ἄφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ὁ πρεσβευτῆς
παρέμεινε ἵνα συνομιλήσῃ πρὸς τὸν Βεζίρη.
ἡμεῖς δὲ ἐξήλθομεν τῆς αἰθούσης. Ἦτο σκότος
καὶ ἐπιπτε ψιλὴ βροχὴ. Εἰς τὴν ἄλλην αἴθου-
σαν, εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς ὑπὸ τὸ φῶς μιᾶς λαμ-
πάδος ἐγευματίζον καθήμενοι χαμαὶ ὁ καθὼς
μετὰ τῶν ἀνθρώπων του καὶ οἱ γραμματεῖς τοῦ
μεγάλου Βεζίρη. Ἐξ ὅλων τῶν μικρῶν παραθύ-
ρων τῶν τεσσάρων τοίχων, ἀτίνα ἐφωτίζοντο
ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς αἰθούσης, ἐκρυφούτ-
ταζον γυναῖκες καὶ παιδιά, ὧν ἡμεῖς ἐξωθεν
διεκρίνομεν τὸ μαῦρον διάγραμμα. Διὰ τινος ἡ-
μιανοικτῆς θύρας τοῦ ἰσογείου ἐφαίνετο ἄλλη
αἴθουσα λαμπρῶς φωτισμένη, ὅπου ἐκάθηντο
κύκλῳ ἢ ἦσαν ἡδυπαθῶς ἐξηπλωμένοι αἱ γυ-
ναῖκες τοῦ μεγάλου Βεζίρη φοροῦσαι ὡσερ
βασιλίσσαι διαδήματα, ἀλλ' ἐλαφρῶς ἀποκρυ-
πτόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀρωματώδους καπνοῦ, ὅστις
ἀνέβαινε ἀπὸ τῶν πρὸς τοὺς πόδας των καιο-
μένων θυμιατηρίων. Δούλοι καὶ δούλαι ἐπήγαι-
νον καὶ ἤρχοντο μετὰ τὸ ἐστιατορίου καὶ
τῶν μαγειρείων διερχόμενοι διὰ τῆς αὐλῆς,
εἰσῆρχοντο πότε εἰς τὴν μίαν θύραν καὶ πότε
εἰς τὴν ἄλλην, ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον. Ὅα
ἦσαν πεντήκοντα τοὐλάχιστον πρόσωπα εἰς κί-
νησιν καὶ ὅμας οὔτε φωνὴν ἤκουες οὔτε βῆμα
οὔτε ψιθύρισμα. Ἐνόμιζες ὅτι ἦσαν ἄφωνα καὶ
μυστηριώδη πρόσωπα φαντασματικῆς τινος πα-
ραστάσεως ἐκπληκτοὶ καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τούτῳ,
μακρὸν χρόνον ἐμείναμεν παρατηροῦντες ἀπὸ
τοῦ σκότους, ὅπου ἐκρυπτόμεθα, χωρὶς οὐδὲ λέ-
ξιν νὰ προφέρωμεν.

Ἀπερχόμενοι εἶδομεν κρεμάμενον πρὸς τινα
τῶν παραστάδων τῆς αὐλῆς χονδρὸν λωρίον μὲ
πολλοὺς κόμβους. Ὁ διερμηνεὺς ἠρώτησε δού-
λόν τινα τῆς οἰκίας εἰς τί ἐχρησίμευεν ἐκεῖνο
τὸ λωρίον.

— Νὰ μᾶς μαστιγώνωσιν, — εἶπε.

Ἰππεύομεν πάλιν καὶ κατευθυνόμεθα πρὸς
τὴν οἰκίαν μας συνοδευόμενοι ὑπὸ σμήνους δού-
λων τοῦ Βεζίρη κρατούντων φανούς. Τὸ σκότος
ἦτο ψηλαφητὸν καὶ ἡ βροχὴ ῥαγδαία. Εἶναι ἀ-
δύνατον νὰ φαντασθῇ τις τὴν παράξενον ἐντύ-
πωσιν, ἣν ἔκαμεν ἡ μακρὰ ἐκεῖνη ἵππασία, ἡ
σειρὰ τῶν φανῶν, ὁ ὄμιλος τῶν ἐνόπλων καὶ
κουκουλωμένων ἀνδρῶν, τὸ ἐκκωφαῖνον κρότη-
μα τῶν ποδῶν τῶν ἵππων, ὁ θόρυβος τῶν ἀ-
γρίων κραυγῶν διὰ μέσου τοῦ λαβυρίνθου τῶν
στενῶν δρομίσκων καὶ τῶν ἐσκεπασμένων δια-
δρόμων καὶ ἐν τῇ βαθυτάτῃ σιγῇ τῆς κοιμη-
μένης πόλεως. Ἐνόμιζες ὅτι εἶναι πένθιμος συν-
οδία βαδίζουσα διὰ τῶν μαϊάνδρων ἀπεράντου

σπηλαίου ἢ κρυφία στρατιωτῶν ὁδοιπορία νύ-
κτωρ δι' ὑπογείων στοῶν προχωροῦσα ἵνα αἰ-
φνης καταλάβῃ ἐχθρῶν φρούριον. Αἰφνης ἡ
συνοδία ἐστάθη, νεκρικὴ σιγὴ ἐπεκράτησε καὶ
διεκρίναμεν φωνὴν λέγουσαν ἀραβιστί: — Ἡ ὁ-
δὸς εἶναι κεκλεισμένη! — Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ-
κούσθη κρότος πολλὸς κτυπημάτων. Οἱ στρα-
τιῶται τῆς συνοδίας μας προσεπάθουν μὲ τὰ
κοντάκια τῶν τουφεκίων νὰ διαρρήξωσι μίαν ἐκ
τῶν χιλιῶν πυλῶν, αἵτινες τὴν νύκτα ἐμποδί-
ζουσι τὴν κυκλοφορίαν διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Φέζ.
Ἡ ἐργασία διήρκεσεν ἐπ' ὀλίγον ἤστραπτεν,
ἐβρόντα, ἐβρεχεν· οἱ δούλοι καὶ οἱ στρατιῶται
ἐπήγαιναν καὶ ἤρχοντο μὲ τοὺς φανούς καὶ διε-
γράφοντο μαῦραι αἱ μακραὶ των σκιαὶ ἐπὶ τῶν
τοίχων· ὁ καθὼς ὄρθιος ἐπὶ τῶν ἀναβολέων ἡ-
πεῖλει τοὺς ἀοράτους κατοίκους τῶν πέριξ οἰ-
κιῶν ἡμεῖς δὲ ἐνετρυφώμεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμ-
πρᾶς ἐκείνης εἰκόνας τοῦ Ῥεμβράνδ μετ' ἀπε-
ριόριστου εὐχαριστήσεως. Τέλος τὰ κτυπήμα-
τα ἐδιπλασιάσθησαν, ἡ πύλη ἠνοιχθῆ καὶ ἐξη-
κολουθήσαμεν τὴν πορείαν μας. Ὀλίγον πρὶν ἢ
φθάσωμεν εἰς τὸν οἶκόν μας, ὑπὸ τυμβοειδῆ
καμάραν, ἐξ στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ μᾶς ἐπα-
ρουσίασαν ὅπλα διὰ τῆς μιᾶς μόνον χειρὸς, διὰ
δὲ τῆς ἄλλης ἐκράτουν λύχρον ἀνημμένον· καὶ
αὕτη ἦτο ἡ τελευταία σκηνὴ τῆς φανταστικῆς
παραστάσεως τῆς ἐπιγραφομένης: — Ἐν γεῦμα
εἰς τοῦ μεγάλου Βεζίρη. — Ἄλλ' ὄχι ἡ τελευ-
ταία σκηνὴ ἦτο ὅτε, μόλις εἰσελθόντες εἰς τὴν
αὐλήν μας ἐχύθημεν εἰς καταβρόχθισιν γαλλι-
κῶν σαρδελῶν καὶ εἰς καταρρόφησιν πολλῶν
φιαλῶν οἴνου τοῦ Βορδώ. Τότε ὁ σύντροφός μας
Οὔσης ὑψῶνων τὸ ποτήριον ὑπεράνω τῶν κε-
φαλῶν μας, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν σεμνοτάτην·
— Τῷ βὲν Ἰαμανὶ Βοασχερίν, μεγάλῳ Βεζίρη
τοῦ Μαρόκου, χαριτοβρότως ξενίσαντί μας, ὁ
Στέφανος Οὔσης, χριστιανικώτατα συγχωρῶν,
ἀφιερώνει!

Σ. . .

Η ΤΡΕΛΗ!

Φορεῖ μυρτόπλεκτο στεφάνι
στ' ἀπόπλεγά της τὰ μαλλιά.
Διαβαίν' ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴ στάνη
δειλὰ κι' ἀγάλλα ἡ κοπελιά,
καὶ τραγουδάει ἀφαιρειμένη
στὴ συμφορὰ τῆς τῆ βαρεῖα
— Φέρτε τὰ στέφανα! φέρτε κεριά!
γιατ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει!

Τῇ στάνη βλέπ' ἐρημωμένη,
τ' ἀρνιὰ σὲ χέρι ξενικό,
μὰ δὲν θυμάται πιά ἡ καυμένη,
πὼς τῆς σκοτώσαν τὸ βοσκό.

1. Τοῦ ποιήματος τούτου γαλλικὴ μετάφρασις γενο-
μένη ὑπὸ τοῦ μακρηρίου de Queux de Saint-Hilaire
ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ περιοδικῷ συγγράμματι «Revue des
peuples Latins».

Καὶ τραγουδάει καὶ διαβαίνει
 μὲ τὴ γλωσσὴν τῆς τῆ θεωρίᾳ
 — Φέρετε τὰ στέφανα! φέρετε κερὶά!
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει!

* Ἀπὸ παιδιὶ τὸν ἀγαποῦσε,
 κ' ἦταν ὁ γάμος Κυριακῆ
 λευκοδυμένη ἁρτεροῦσε
 νὰ μαζευθοῦν οἱ ἐδικοί,
 νάρθοῦν οἱ φίλ' οἱ καλεσμένοι
 ἀπὸ τὰ 'λόγουρα χωριά
 — Φέρετε τὰ στέφανα! φέρετε κερὶά!
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει!

Θωροῦν καπνοῦς! Ἄκοῦν τουφεκία!
 Ἔρχετ' ἡ νυμφικὴ πομπή!
 Ἄκοῦν φωναὶς καὶ τουμπελῆα —
 Ἄνοιξτ', ἀνοίξετε νὰ μῶῃ!
 Εἶν' οἱ παππάδες φορεμένοι,
 κ' εἶναι πολλῆ ἡ ἀργοπορία,
 — Φέρετε τὰ στέφανα! φέρετε κερὶά!
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει!

' Ἀνοιγ' ἡ θύρα καὶ κυττάζουν —
 Βόηθα Χριστέ ἀπ' τὸν οὐρανὸ!
 Δεξιὰ ζερβὰ οἱ κλέφταις σφάζουν,
 ὅπου κ' ἂν εἴρουν Χριστιανὸ!
 Τοὺς 'ρώσους φεύγουν ἔντροπιασμένοι,
 καὶ καίγουν τ' ἄφταιστα χωριά...
 — Κρύψτε τὰ στέφανα καὶ τὰ κερὶά,
 γιὰτ' εἴμαστ' ὅλοιο σκοτομῆνοι!

' Ἡ στάνη γίνηκ' ἄνου κάτου,
 ἄνου καὶ κάτου τὸ χωριό!
 Τρέχ' ὁ γαμβρὸς μὲ τ' ἄρματά του,
 τρέχ' ὅλο τὸ συμπεθεριό,
 γιὰ νὰ γλυτώσουν τὴν κλεμμένη
 ἀπὸ τ' ἀνήμερα θεριά.

— Ποῦνα: τὰ στέφανα καὶ τὰ κερὶά;
 καὶ ποῦν ἡ νύφ' ἡ παινερμένη;

Τοὺς μέθυσαν ὁ στολισμὸς τῆς,
 τ' ὠραῖο σῶμά τῆς καὶ νεῖο.
 Σκοτώσαν τὸν γαμβρὸν ἐμπρός τῆς,
 σφάζαν τὸν γέρο τῆς γονιό,
 καὶ τὴν εὐσταν ζαλισμένη
 μέσ' στὰ βουνά τὰ μακρὰ!
 — Ποῦνα: τὰ στέφανα καὶ τὰ κερὶά;
 ποῦν ὁ γαμβρὸς ποῦ περιμένει;

Τὸν εἶδε λείψανο ἔμπροστά τῆς,
 ὅσαν τὴν ἱπέρναν μὲ σπουδή.
 Ἐσάλεψαν τὰ λογικά τῆς,
 θαρρεῖ πῶς ζῆ, καὶ τραγουδεῖ
 — Παρακαλῶ γονατισμένη,
 πάρετε μ' ὅλα τὰ φλουριά,
 καὶ φέρετε στέφανα! φέρετε κερὶά,
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει!

Κι' ἂν θέτε κι' ἄλλα, αὐτὸς, τ' ὁμῶνος,
 θὰ σὰς τὰ δῶσῃ στὴ στιγμὴ!
 Ἄφηστε τὴ ζωὴ μου μόνο!
 Ἄφηστε μόνο τὴν τιμὴ!
 Γιὰτί, μὴ κέρ' ἀτιμασμένη
 πῶ: νὰ καλέτῃ στὰ χωριά
 — Φέρετε τὰ στέφανα! φέρετε κερὶά!
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει;

' Πάνω στὴν ὄχθη γονατίζει,
 νομίζει κάποιος τὴν κρατεῖ.
 Κάποιος τὴν μάχεται νομίζει,
 νὰ τὸν ξεφύγ' ἀδυνατεῖ,

καὶ κράζει μ' ὄψ' ἀπελπισμένη
 καὶ μὲ νεκρὸ γλωσσὴν θεωρίᾳ
 — Φέρετε τὰ στέφανα! φέρετε κερὶά!
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει!

' Ἀπὸ τὴν ὄχθη ξεπετιέται,
 πέφτει στὴς λίμνης τὰ νερά.
 Ἡ λίμν' ἀνοίγει καὶ σκορπιέται
 καὶ ξανακλείει θλιβερά!
 Κ' εἰς ἀπ' τὴν ἄδυσσο δὲν μένει
 παρὰ μὴ ἀντήγησι βασιεῖα
 — Φέρετε τὰ στέφανα! φέρετε κερὶά!
 γιὰτ' ὁ γαμβρὸς μὲ περιμένει!

Λονδῖνον 9 Μαρτίου 1883.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

' Ὁ κ. Π* βλέπει τὸν δωδεκαετῆ υἱὸν τοῦ τύ-
 ποντα ἄλλο παιδίον, μόλις ἐξαετῆς :

— Γιάγκο, φωνάζει, δὲν ἔντρέπεσαι ἐσὺ, τόσῳ
 μεγάλος, νὰ κτυπᾷς ἕνα τόσῳ μικρὸ παιδί ;

— Μπα, καὶ σὺ εἶσαι περὶ μεγάλος ἀπὸ 'μέ-
 να· γιὰτί λοιπὸν δὲν ἔντρέπεσαι νὰ μὲ κτυπᾷς ;

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τῶν γυναικῶν ἡ ἡλικία εἶνε ὠρολόγιον, ὅπερ
 κατὰ μὲν τὰ πρῶτα ἔτη πάντοτε 'πάγει ἐμ-
 πρὸς, κατὰ δὲ τὸ γῆρας πάντοτε μένει ὀπίσω.

' Ἡ ἀρετὴ εἶνε ἡ υἰεῖα τῆς ψυχῆς.

' Ὁ ἀσφαλέστερος ἡμῶν προστάτης εἶνε ἡ ἀ-
 ξία μας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Γεγονὸς περιέρχον ἀναγράφει ἐλβετικὴ τις
 ἐφημερίς :

Δύο περιηγηταὶ εὐρισκόμενοι ἐπὶ τοῦ ὄρους
Hundstein προσεβλήθησαν σφοδρῶς ὑπὸ μεγάλου
 ἀετοῦ, πρὸς ἀπέκρουσιν τοῦ ὁποίου ἠναγκά-
 σθησαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὰς ὀδοιπορικὰς
 αὐτῶν ράβδους. Τὸ ἀρπακτικὸν ὄρνεον περιί-
 πτατο ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν διαγράφων κύ-
 κλους καθισταμένους ὀλονὲν στενωτέρους, καὶ
 βάλλον ἀγρίους κρωγμοὺς. Εἶτα ὄρνεον ἀκατά-
 σχετον ὡς βέλος κατὰ τῶν δύο ὀδοιπόρων, οἵ-
 τινες μετὰ μεγίστου κόπου ἀπέκρουον τὰς
 προσβολὰς του, καὶ ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθησαν
 νὰ ὑποχωρήσωσι. Πιθανὸν φαίνεται ὅτι ὁ ἀε-
 τὸς εἶχεν ἐκεῖ που τὴν φωλεάν του, καὶ ἐφο-
 βεῖτο μὴ οἱ ξένοι ἀπαγάγωσι τοὺς νεοσσούς του.